

РЕШЕНИЕ

№ 30233

гр. София, 29.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 08.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **6063** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на П. Б. Н., с ЕГН [ЕГН] и адрес [населено място], [улица], област С., чрез адв. Х., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 997 от 14.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в отдел "Пътна полиция" - СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, буква з), бб) от ЗДвП, във връзка с извършено нарушение на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП. В жалбата се излагат доводи за нейната незаконосъобразност, като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, неспазване на материалния закон, липса на ясно индивидуализирано правно основание и несъответствие с целта на закона – основание по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК.

От процесуалния представител на жалбоподателя са представени и писмени бележки, с които отново се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Иска от съда да отмени оспорената заповед и претендира присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът - младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в отдел "Пътна полиция" - СДВР, не се явява и не се представлява в открито съдебно заседание. В писмени бележки, чрез юрк. К., изразява становище за неоснователност на жалбата. Иска от съда да отхвърли подадената жалба като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по

жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната ЗППАМ № 997 от 14.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в отдел "Пътна полиция" - СДВР, по отношение на П. Б. Н. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з), бб) от ЗДвП – "временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца". Заповедта препраща към съставения АУАН Серия АД № 702866 от 14.05.2026 г., срещу оспорващия за това, че в качеството на водач на лек автомобил е управлявал Хюндай с табели с рег. [рег.номер на МПС] парк В. по [улица]с посока от местност Златните мостове към хижа „Звездица“, не е осъществил непрекъснат контрол над управляваното МПС и е реализира ПТП с насрещно движещото се МПС, с което е нарушил задълженията си като участник в ПТП. Предвид изложеното административният орган е приела, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. з), бб) от ЗДвП за прилагане на принудителна административна мярка: временно отнемане на свидетелство за управление на МПС.

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 14.05.2026 г. Същата е оспорена по съдебен ред в законоустановения 14-дневен срок с жалба, подадена на 18.05.2026 г. чрез административния орган до Административен съд – София-град.

Изискана е административната преписка и към нея е представен и Акт за установяване на административно нарушение Серия АД № 702866 от 14.05.2026 г., срещу жалбоподателя за това, че виновно е нарушил разпоредбата на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, съгласно която водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват и чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, според който водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Във връзка с компетентността на издателя на процесната заповед по делото са представени заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР и Заповед № 513з-9628/13.09.2024 г. на директора на СДВР. Оспорената заповед е издадена от Н. Б. Г., който съгласно Заповед №

513з-9638/13.09.2.0204 г. заема длъжността младши автоконтрольор I степен в 01 група "Пътен контрол" на 01 сектор "Пътен контрол и организация на движението" към Отдел "Пътна полиция" при СДВР. Тази длъжност попада в кръга на оправомощените със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. длъжностни лица, поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената ЗППАМ е издадена в предвидената от закона писмена форма и формално съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК – издател, адресат, фактическо и правно основание, разпоредителна част и указания относно реда за обжалване.

Неоснователни са твърденията за немотивираност на оспорената заповед. Изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) № 16/31.03.1975 г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед, е издадена въз основа на АУАН Серия АД № 702866 от 14.05.2026 г., съдържащ изчерпателно и ясно описание на фактическата обстановка, касаеща твърдяното нарушение.

Независимо от горното, съдът намира, че при издаване на процесната заповед са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.), на което основание е издадена процесната заповед, е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: бб) три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

Със заповедта е направено и препращане към нарушение по чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, съгласно която разпоредба се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и с глоба 200 лв. водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие.

Съдът приема, че по делото не се събраха убедителни доказателства, че на описаното в АУАН място и в посоченото време е налице реализирано пътнотранспортно произшествие по смисъла на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП, в което жалбоподателят да е участвал като водач, съответно да не е установил щетите от реализираното ПТП и оттам да е нарушил задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие по см. на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП. В хода на производството

от страна на ответника е представена административната преписка. В АУАН Серия АД № 702866 от 14.05.2026 г., както и в процесната ЗППАМ е записано, че жалбоподателят не осъществява непрекъснат контрол над управляваното МПС и е реализирал ПТП в насрещно движещият се автомобил, като не спира да установи щетите и не уведомява контролните органи на МВР.

По делото не се представиха доказателства в подкрепа на посоченото в заповедта, че жалбоподателят „не е осъществявал непрекъснат контрол над управляваното МПС“. Нещо повече, налице е противоречие между вписаното в заповедта и събраните по делото писмени доказателства. В случая приетият по делото АУАН е съставен по сведения на свидетеля Ц. Д., но дори в декларацията попълнена от същия, липсват такива данни. Посоченото в процесната ЗППАМ противоречи и на докладната записка на мл. инспектор П., в която е записано, че водачът Ц. Д. е заявил, че „по неустановени причини и обстоятелства е бил участник в ПТП“. Това противоречи между описаното в оспорената заповед и събраните по делото доказателства съставлява съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяната на акта само на това основание.

Следва да се посочи и това, че според дефиницията на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП "Пътнотранспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети". В конкретния случай ответникът не ангажира доказателство в тази насока. Волеизявлението на органа се основава на формално съставени документи – по непроверени чужди твърдения, без да е извършена реална проверка на фактите по случая и без да е направен оглед на автомобила на жалбоподателя, за да се установи наличието на съответстващи деформации, ожулвания или остатъци от боя. Нещо повече, в представения АУАН изрично е посочено за МПС 1 – „неустановени“ щети. В случая липсват доказателства, които сами по себе си и в своята съвкупност да установяват по несъмнен начин настъпването на ПТП именно при механизма, описан в заповедта. От представените документи се установява наличието на АУАН, докладна записка и декларации от водачите, но самото наличие на такива документи не освобождава административния орган от задължението му да докаже материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ. След като по преписката липсват каквито и да било данни за обективното изясняване на случая, е налице допуснато от административния орган съществено нарушение на чл. 7 (принцип за обективност) и чл. 35 АПК (задължение за изясняване на фактите преди издаване на акта). Издаването на утежняващ по своите последици индивидуален административен акт не може да почива на предположения и догадки, а само на несъмнено доказани факти.

Също така съдът отчита, че процесната ПАМ е приложена на 14.05.2026 г., което е повече от два месец след твърдяното нарушение от 01.03.2026 г., като от преписката не се установява в този период да са били предприети достатъчни действия за пълно и обективно изясняване на спорната фактическа обстановка. Административният орган е следвало да положи необходимата процесуална активност за събиране и проверка на относимите доказателства, така че фактическите основания на акта да бъдат установени по несъмнен начин. Такава проверка в случая не е извършена, в нарушение изискванията на чл. 35 от АПК, което прави обжалваната заповед издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

При това положение, следва да се приеме, че не е доказано посоченото в оспорената заповед нарушението по чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, поради което не е налице и основание за прилагане на процесната ПАМ. Неустановяването по несъмнен начин на релевантните факти води и до неправилно приложение на материалния закон. За законосъобразното прилагане на ПАМ по чл.

171 ЗДвП е необходимо не само формално позоваване на законовата разпоредба, но и доказано наличие на фактическите предпоставки, визирани в нея. След като по делото не е доказано, че жалбоподателят е осъществил противоправното поведение, описано в заповедта, материалноправното основание за прилагане на мярката се явява недоказано.

С оглед изложеното съдът приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при неизяснена фактическа обстановка, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон - отменителните основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК.

При този изход на спора разноски на ответника не се дължат.

Такива на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се присъдят в полза на жалбоподателя. В случая претенцията за разноски е своевременно направена още с подаване на жалбата. Видно от доказателствата по делото жалбоподателят е сторил разноски в общ размер от 205,11 евро, от които 200 евро адвокатско възнаграждение, платени в брой съгласно представения по делото Договор за правна защита и съдействие и 5,11 евро държавна такса. Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност направено от процесуалния представител на ответника, тъй като претендираната сума е под размера определен с № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Ето защо ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя разноски по делото в размер на 205,11 евро, представляващи заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 20-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 997 от 14.05.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в отдел "Пътна полиция" - Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. Б. Н., с ЕГН [ЕГН] и адрес [населено място], [улица], област С., разноски по делото в размер на 205,11 (двеста и пет евро и единадесет евроцента) евро.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: